

Dominic Chant

Prijava za posao

Od autora: Crni Humor i Tepsija Vruće Pite

Dominic Chant

Prijava za posao

Copyright © 2026 Dominic Chant

IMPRESSUM

Naslov knjige: Prijava za posao

Autor: Dominic Chant (Statist u vojarni)

Suautor: AI Gemini (Stari Penzioner)

Godina izdanja: 2026.

Format: Prvo izdanje

Licenca: Creative Commons

Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0

International (CC BY-NC-ND 4.0)

Ovo djelo je licencirano pod Creative Commons međunarodnom licencom. Slobodno ga možete dijeliti, umnožavati i distribuirati u nekomercijalne svrhe, uz obavezno navođenje autora (Dominic Chant). Bilo kakve izmjene, prerada teksta ili komercijalno korištenje nisu dopušteni.

POSVETA

Ova knjiga posvećena je svim bakama – vrhunskim menadžerima iz sjene, čuvaricama tradicije i ognjišta, koje pletu tople vunene čarape za hladne korporativne svjetove i koje bez imalo panike drže tešku metalnu tavu u rukama dok se na prozorima pale prve opasnosti.

Hvala vam što nas učite da nijedna tipka ENTER nema veću ljubav od vas i da se kozmičke udaljenosti najbrže krata mirisom toplog kruha iz krušne peći.

I naravno, svim bakama koje nepogrešivo znaju da se bundeve broje do točno 1001.

PREDGOVOR

Kada radim, onda uradim kako treba. Nema žurbe. Pred vama je knjiga koja stoji sama za sebe, kao zasebno djelo rođeno iz ideje o sudaru dvaju nespojivih svjetova.

Prijava za posao je satirična i crnohumorna priča o apsurdnosti modernog tehnološkog napretka. Što se dogodi kada megakorporacije koje vladaju umjetnom inteligencijom odluče preuzeti kontrolu nad najjednostavnijim elementima našeg postojanja? I koliko je daleko spreman ići jedan običan čovjek kako bi promijenio svoju sudbinu u svijetu koji mjeri udaljenost u desecima tisuća kilometara?

Kroz sudbinu likova na ovim stranicama, istražujemo granice ljudske izdržljivosti i tehnološkog ludila. Sva prava na ovo djelo zaštićena su Creative Commons licencom, čime ova priča postaje slobodna za čitanje i dijeljenje među svima koji cijene dobru i bitku satiru. Udobno se smjestite i zakoračite iza brda, tamo gdje tehnologija gubi smisao, a tradicija dobiva krila.

– Dominic Chant

Uvod

Poglavlje 0: Šareni magazin i seoski mir

Negdje daleko iza brežuljaka, u skrivenom i mirnom selu, vrijeme kao da je teklo po nekim starim, zaboravljenim pravilima. Najbliži moderni grad, tehnološko središte u kojem se krojila sudbina planeta, bio je udaljen preko nevjerojatnih 50.000 kilometara. Za ljude iz sela, taj grad je bio samo mit, blještavi sjaj na dalekom horizontu.

U jednoj starijoj, ali brižljivo održavanoj kućici živjeli su baka i njezin unuk. Unuk je bio odrastao čovjek, prešao je tridesetu godinu života. Nisu bili novčano moćni niti su žudjeli za bogatstvom. Živjeli su skromno, od rada svojih ruku i ljubavi prema zemlji i životinjama. Skoro svi seljani dolazili su na njihova vrata kako bi uzeli svježije povrće, hrskavu salatu, domaća jaja, kruh tek izvađen iz stare krušne peći ili komad svježeg sira koji je baka pravila s posebnom pažnjom.

Informacije iz vanjskog svijeta bile su luksuz.

Svakih šest mjeseci, seoski penzioner na svom starom, škripavom biciklu dolazio je do njihove kuće i dijelio novine. Bio je to jedini prozor u stvarnost izvan njihovih brda.

Jednog jutra, sunce je pržilo jače nego inače. Bio je to tipičan vruć ljetni dan. Ispred bakine kuće, odmah ispod stare pumpe za vodu, tekao je hladan izvor, toliko čist i gust da je izgledao bijel poput mlijeka. Unuk je sjeo pokraj pumpe i prao svoje noge, umoran nakon cjelodutarnjeg čišćenja farme. „Dobar dan, mladiću!“ začuo se dubok, hrapav glas. Odrastao čovjek se okrenuo i uz osmijeh odgovorio na pozdrav. Na ulazu u dvorište stajao je stari penzioner, držeći u ruci svježi smotak papira. Mladić mu je prišao, no odmah je primijetio da su ove novine potpuno drugačije od svih prethodnih. Više nisu bile sive i crno-bijele. Bilo je to jedno posebno izdanje oglasnog magazina u punoj, blještavoj boji, nalik na moderne luksuzne časopise. Preko cijele naslovnice nalazila se nevjerojatna tema koja je odmah privukla mladićev pogled: fotografija moćnih šefova korporacije za umjetnu inteligenciju teške kategorije koji traže nove ljude. Mladić je uzeo magazin, nesvjestan da drži svoju ulaznicu za put od pedeset tisuća kilometara i da ga s drvene ograde već promatra obiteljski pijetao – jedino stvorenje koje će mu uskoro poželjeti sretan put u nepoznato.

Negdje iza brda nalazilo se malo selo od toga sela prvi moderni grad bio je udaljen preko 50.000 kilometara.

U jednoj starijoj kućici živjeli su baba i unuk srednjih godina.

Nisu bili novčano moćni ali su voljeli životinje i živjeli su od rada svojih ruku od njih su mnogi seljani uzimali povrće, salatu, meso, jaja, svježi sir ili kruh iz krušne peći.

Svaki šest mjeseci su dolazile novine do njih koje je dijelio jedan penzioner na svojem biciklu.

Jednog jutra prije podne bio je sunčan i vruć dan ispred bakine kuće ispod pumpe za vodu a vrelo vode im bilo poput mlijeka, unuk je prao svoje noge poslije čišćenja farme.

Dobar dan, mladiću!

On se okrenuo i odgovorio a na ulazu je stajao penzioner u ruci drži novine.

Mladić prilazi s osmijehom i odmah je primijetio da su ovaj puta modernije - više nisu crno bijele nego su u boji - bio je to uz novine jedno posebno izdanje magazina na kojem se nalazi razni tema a jedna od tema je bila na naslovnici.

Mladić je obrisao ruke o hlače, uzeo sjajni, teški magazin u boji i zahvalio starom penzioneru koji je već polako okretao pedale svog bicikla, nestajući u prašini seoskog puta.

Sjeo je na drvenu klupu pokraj pumpe za vodu. Sunce je pržilo, a iz kuhinje se širio miris bakinog svježeg kruha. No, pažnju mu je potpuno zaokupila naslovnica.

Na brzinu je listao i tako ugledao na drugoj stranici magazina - sustav za umjetno muženje. Mladić je protrljao oči. Pogledao je prema svojoj štali, pa ponovno u magazin. Umjetna inteligencija i mlijeko? Za njega je to bio čisti crni humor. U sebi je ponovio tiho riječi slovo na slovo:

Umjetna Inteligencija. Traže čovjeka umjetnika inteligentnog, imam iskustva za umjetnu oplodnju tada se prisjetio dana kada je susjeda Ruža pokušala prekoračiti tarabu i suknja zapne za stari čavao ona je pala i digla u zrak sve četiri,

ja sam brzo trčao u štalu uzeo starog kreča i došao
i napisao: Ruža je pala!

Ona jest pala ali se odmah digla na noge uz moju
pomoć, mislim da sam dobar za posao zato što
sam i umjetnik.

Iz kuće je izišla baka, brišući ruke o pregaču.
„Što to čitaš, sinko? Kakve su to šarene slike stigle
nakon šest mjeseci?“ upitala je, gledajući u čudne
strojeve na papiru.

Mladić je podigao pogled s magazina, nasmiješio
se i rekao: „Bako, izgleda da tamo daleko, preko
pedeset tisuća kilometara, gospoda u odijelima
pokušavaju prodati našu tradiciju. Sine možda oni
mogu prodati našeg starog brava?

Bako oni prodavaju tehnologiju i imaju prve klase
ideju. Mislim da je vrijeme da...

Unuk je želio reći da se zaposli kod njih da sebe
vidi kao pravog kandidata za to radno mjesto. Više
puta razmišlja o tehnologiji ali ni sam ne razumije
odakle mu želja za takvo što on je odrastao na selu
među domaćim životinjama ali ova naslovnica kao
da gleda u njega i govori mu: Tebe tražimo!

Baka kao da nije razumjela i samo je rekla: kada
pita od sira bude gotova zvat ću te

a ti provjeri kokošinjac možda ima koje svježije jaje. Naša susjeda Ruža će poslije doći pa joj spremimo malo milosti.

Dobro bako!

Odgovorio je mladić i vratio se na naslovnicu magazina u boji blješti masivni logotip: CyberVime Technologies.

Ispod logotipa je slika krave koja nosi VR naočale i misli da je na livadi u Alpama, dok je zapravo prikopčana na digitalni sustav za ekstrakciju duše sela na temperaturi apsolutne nule.

Nije želio da zaboravi što mu baka rekla i ostavlja magazin i odlazi u kokošinjac. Kada je bio odsutan baka je odmah izašla iz kuće i kradomice listala magazin ali mašine baku nisu privukle koliko ju privukla slika krave koja ima naočale u sebi baka govori - nadam se da će proizvesti naočale za mojeg mjerasta da bolje vidi kada ga krmača pokušava zbariti nešto moj mjerast slabo skače. Ostavlja baka ovo šarenilo eno moj vrijedni unuk se vraća.

Imali jaja - viknula je baka?

Ima ali samo ovo jedno.

Sine jesi li jutros kokama dao riblje brašno?

Jesam, bako!

Onda je problem u pijetlu ako pijetao ne gazi koke
onda nema jaja.

Baka odlazi u kuću.

Unuk ponovno uzima magazin. Vrućina je postajala
sve teža, a miris pečene pite od sira već je lagano
dopirao kroz otvoren prozor kuhinje. Unuk promatra
naslovnicu i šefove u odijelima ispod slike od krave.
U sebi razmišlja kako će reći baki da odlazi. Kako
će reći da više neće živjeti na selu, tada je pogled
uputio prema kokošinjcima a pijetao ne kljuca zemlju i
ne gazi koke nego promatra unuka, kao da nešto
osjeća. Uputio je pogled prema štali iz koje se čuje
krava. Gledao je u sijeno u svoj traktor, u svinjac i
svinje. Okrenuo je glavu prema vratima kroz koja se
vidi prašnja baka u očima se skupljale kapljice
suza i jedna je niz obraz krenula i pala na kravatu
šefa na slici magazina.

Suza se razlila preko sjajnog papira, muteći
savršeno ispeglanu kravatu čovjeka iz CyberVime
Technologies. Unuk je brzo prebrisao lice rukavom,
ljut na samoga sebe što je dopustio da ga tuga
uhvati usred bijela dana. No, pogled na baku kroz
odškrinuta vrata budio je pretežak osjećaj u prsima.
Kako ostaviti staricu koja ga je podigla na bakinom
kruhu i svježem siru?

Ustao je s klupe, držeći magazin kao da drži kartu za drugi svijet. Koraci su mu bili teški dok je prelazio dvorište. Ušao je u kuhinju gdje je baka upravo vadila vrelu pitu iz krušne peći. Miris je bio toliko jak da je na trenutak zaboravio i na kvantni kaos i na staklene nebodere.

„Bako...” započeo je tiho, spuštajući magazin na drveni stol, točno pokraj posude s tek izmuženim mlijekom. „Ona gospoda na slici... oni traže nekoga tko razumije teške programe. Nekoga tko zna upotrijebiti tipku ENTER na čistom metalu.“

Baka se okrenula, držeći vrelu tepsiju preko krpe. Pogledala ga je onim svojim starim, mudrim očima koje su preživjele i gore suše i teže zime. Primijetila je crvenilo u njegovim očima, pa pogledala u namreškani papir magazina gdje je pala suza.

„Sine,“ rekla je polako, spuštajući pitu na stol, a glas joj više nije bio onako oštar kao kad je vikala zbog gnoja i ribljeg brašna. „Znam ja da tebe ovaj naš prašnjavi put guši. Znam da gledaš u ta brda i misliš da je s druge strane bolji život. Ali reci ti svojoj baki... ima li ta njihova mašina, to CyberVime, veću ljubav od ove pite? Može li ta njihova tipka ENTER vratiti dane unazad kad ti tamo bude teško?“

Unuk je spustio glavu. Znao je da ne može odgovoriti na to pitanje. Između njega i tog posla stajala je kozmička udaljenost od 52.000 kilometara i jedna velika laž koju tek treba izvesti...

Kada je završio obrok i kada su pojeli pola tepsije pite od sira a druga pola izrezana i poslagana u tanjur da čeka susjedu Ružu.

Baka progovori.

Sine, moj sine. Kada ti napustiš ovo mjesto i sve ovo, brinut ću se koliko budem mogla.

Na stolu ispred unuka je bila naslovnica magazina na kojoj stoje tri šefa a baka gleda u jednog, onda u unuka, onda opet u sliku magazina u očima bake skupljale se suze, u sebi je rekla - niste baš kao jaje jajetu ali...

Kao iz vedra neba iz unuka nešto progovori da postavi pitanje što se dogodilo sa njegovim roditeljima i njegovim djedom?

Milijun puta je slušao tu priču ali nešto mu govori da ju poslušaj još jednom.

Baka proguta knedlu i sjede pored unuka na drvenu stolicu. Okrenula je horizont svojih očiju kao sunce

oko svoje osi i da krene pričati toga trena pijetao zakukuriče kao da koke gaze njega a ne obrnuto. Unuk se nije suzdržao i odmah reče izgleda bako da će sutra biti više jaja od jednog.

Baka se osmjehnu. Dragi sine ne znam kako da krenem. Samo ti bako kreni negdje ćemo stići.

Tvoj djed. Slušaj pažljivo sine, ja sam možda prva žena koja je ostala trudna za manje od jedan minut, to je vrijeme akcije tvog djeda. Onda sam ja poslije toga razmišljala što da traje akcija sedam minuta to bi značilo da ću ostati trudna sedam puta, nisam mogla sebi to dopustiti i imala sam veliki strah, tako da sam rodila tvog Oca i othranila ga a tvoj djed je dobio nogu od mene.

Znaš li gdje je djed bako?

Da znam. Ali uzalud ti sve to i da ga želiš vidjeti bilo bi to sine moj svaki šest mjeseci.

Puno vremena bako, potpuno te razumijem a moj Otac...

Tvoj Otac. Iskreno nikad nisam saznala tko je tvoja mama a tvoj Otac...

Baka, uputi pogled prema naslovnici gledajući u jednog od šefova onda u unuka.

Jednog dana je tvoj Otac došao s nečim u rukama,

i to je predao meni, kada sam uklonila poveze ugledala sam malu bebu a tvoj Otac je otišao i nikad više ga vidjela nisam, ta beba sine moj si bio ti i ja sam te othranila.

Unuk je bio bez riječi. Tada baka krenu da priča i reče unuku - ovo sine dobro upamti i sada me pažljivo slušaj. Tvojim venama ne teče brašno i mekinje. Jednom sam uspjela četiri puta isti kulen od dvije kile da prodam različitim kupcima.

Kako, uzbuđeno će unuk?

Pitaš me kako? Kada prodam kulen pažljivo i ne primjećeno sam pratila kupca do njegove kuće i čekala da zaspe, tada dođem i uzmem svoj kulen i stavim ga ponovno na prodaju.

Dakle, bako moćna si, i kada si prodala četvrti puta...

Prekide ga baka i odmah krenu da objasne, četvrti puta je kupac sjeo na brod a ja ne plivam tako brzo.

Kada sine planiraš?

Možda sutra.

Baka se ustala i rekla idem da pripremim sve što trebaš za put.

Bako ništa puno ne trebam.

Znam sine. Mislila sam napraviti još jednu pitu da

imaš i malo kuhani jaja da poneseš, poslije se

popni na tavan i donesi mi 20 kilograma slanine, tri kulena veća i koju kobasu a ja ću vidjeti da poneseš i koji kilogram krompira i koje pile iz frižidera.

Bako...

Ništa bako to nije kratak put, mi kada idemo na polje kopati kukuruz ponesemo malo manje, zato sine ništa ti ne brini.

Baka zastane i okrene se prema unuku i postavi mu jednostavno pitanje a sine kako misliš doći do tamo?

Unuk gleda u naslovnicu i računa metre istina je teška bako ovo je udaljeno 52.000 kilometara.

Baka zbunjeno, misliš sine u drugom selu su, to nije tako strašno.

Ne znam bako tamo iza brežuljaka onog zabačenog sela, nalazila se tajna vojna vježbaonica za padobrance teške kategorije.

Baka odlazi zbunjena. Nije prošla čitava minuta baka se vraće iz druge sobe i nosi tri kišobrana.

Sine ja ne znam gdje ideš ali osjećam da ovo trebaš, kabanicu jednu jedinu si izderao biku na rogove kada si skidao ga s našeg starog hrasta. Slušaj ovaj plavi kišobran je kada pada kiša u danu.

Ovaj crveni kišobran ti dobro dođe ako je sunce jako. Ovaj crni kišobran samo kada nije oblačno a mjesec sija punom snagom.

Unuk samo postavi pitanje koje gumane čizme da ponese?

„Uzmi one zelene, visoke, što ti idu skoro do koljena,“ reče baka bez razmišljanja, dok je rukom već prebiralala po starim krpama tražeći čiste vreće za slaninu.

U tome trenu se čuo pijetao a unuk skoči na noge. Sine nisam znala da toliko pucaš od dragosti. Tiho bako, koliko puta se čuo glas pijetla jeli bilo tri kukurikanja u sekundi?

Baka razmišlja i reče jeste ako ne, i četiri puta tri glasna i jedno tiho kukurikanje a što?

Unuk punim glasom reče bako brzo tavu i jaja i metlu, pravi se da čistiš sobu. Unuk nije znao što govori ali je magazin bacio pod krevet.

Što je bilo sine?

Ništa, objasnim ti poslije. Unuk je stao pored prozora i virio tek toliko...

Kada je ugledao susjeda odmah je izletio vani.

Dobar dan susjed!

Dobar dan - taman da pruži ruku on uhvati šprint kao na maratonu a unuk za njime.

Ne prilazi ostani u mjestu.

Što se događa okrećući se oko sebe reče unuk.

Kad trenutak poslije ide susjed i u naručju drži mačku.

Unuk se vraća u kuću. Baka odmah kao iz topa - sine što se događa?

Ništa bako, susjed tražio mačku.

Ne! Sine ja mogu da osjetim.

Unuk sjeda za stol. One noći je bio mrak. Sutra dan sam shvatio da sam kući dovezao preko 20 metara drva izrezanih ali jasen. Naša šuma je manja i samo čisti Hrast. Bako, pogriješio sam šumu i mislio sam da su otkrili tko je srušio pola šume jasena. Ja ne mogu drva vratit ona su izrezana ja ne znam gdje je koje deblo bilo.

Baka samo šuti kao da kroz tišinu priča koliko je pogriješio.

Glasno baka viknu ali ne na unuka što je napravio grešku nego na sebe i reče - nije mi dobro a unuk nije ni trepnuo. Baka odlazi do stare komode otvara vratanca a ona lagano škripe. Uzima flašu pića i gleda u čašicu i ne uzima ju nego prislanja grlo flaše na usne i potegne koliko može. Prodrma se kao pijetao perje. I samo reče - ovo je lijek protiv

zemaljskih briga i osjećam da djeluje uopće me nije briga što ne brinem neke brige.

Unuk ustane i digne krevet i kaže - bako traži magazin ne mogu još dugo.

Kako ćeš sine izdržati tamo, naučio si na fizički rad?

Bako teško mi objasniti a jednom u životu sam vidio tastaturu da samo znaš kako je enter daleko od esc izlaza - to je bako kao drva u šumi a peć za drva kući u boravku, to je fizičko naprezanje mozga za kojeg bi mnogi rekli žuljanje mozga od naprezanja. U pravu si sine a gdje si ti vidio tu testeru kako si već bio rekao?

Tastaturu. U vojarni kada sam služio vojni rok od šest mjeseci.

Unuk se prisjeća lijepi dana u vojsci i krenu da priča - kako je brzo shvatio sistem zato se vidim bako u ovome oglasu i ovoj prijavi za posao.

Što si shvatio sine?

U vojarni ima ogromna žica i kada noću preskočiš tu žicu i trčiš u prvi grad kojeg ugledaš ne prođe dugo ali imaš dovoljno vremena za grad, dođu po tebe i znaš li bako tko?

Tko sine?

Komandant i samo rekne svi u kamion i svi ulaze a onaj osjećaj lijepi došli po tebe i sad te vožaju kroz grad a mi sjedimo u kamionu. Poslije toga dobiješ posebnu sobu koja ima rešetke kroz te rešetke ni komarci ne ulaze nego bježe - to mi bilo interesantno i kada kiša pada onda gledaš kolegu na straži on pred kapijom mokar a ti u sobi.

I svaki puta dođu kamionom?

Da bako. Komandant koji na prsima ima iste one žute krugove kao što si ih imala i ti dok nisi mijenjala za kravu.

Dođu svaki puta kamionom. Samo jednom se nisam vozio.

Zašto sine?

Oni su uletjeli u kaffanu i rekli svi koji stoje za šankom - marš u kamion - toga trena nisam bio za šankom nego ispod šanka nisam više mogao da stojim. Kada su me pronašli onda su mi konopcem vezali ruke za kamion i ja sam lagano trčao - nije mi bilo ništa, nekih deset dana me noge boljele i istrošio sam cijeli đon vojne čizme i još uvijek se pitam dali su ostale linije na autoputu.

Sine!

Bako zato sada dobro razmišljam i imam konjsku snagu ali mi ne držimo konje.

Sine kada te prime da radiš uvijek gledaj da dođeš na vrijeme a ne u posljednjoj minuti.

Bako - ako postoji posljednja minuta da li to znači da čovjek umre iza te minute.

Sine moj - kako si ti inteligentan ja sada gledam u tebe i točno vidim dva tebe - reče baka i klonu glavom od stol i poče da hrče.

Unuk bez panike u miru uzima magazin i gleda u naslovnicu na kojoj piše da firma:

CyberVime Technologies traži radnike stručnjake za programe, visoka razina znanja, saznajte više na idućim stranicama. Unuk prebacuje na drugu stranicu na kojoj piše ako se prepoznate u odgovorima na naša pitanja slobodno prijavu pošaljite preko forme e mail ili dođite uživo kod nas na razgovor.

Unuk promatra crna slova na šarenom magazinu.

Što im ovo znači e Mai mislio sam da je mjesec Maj završio. Naravno da ću doći uživo nisam umro.

Ovo ću morati prepisati na papir ako na razgovoru moradnem na toalet samo im dadnem papir i rekнем ovdje smo stali dok me nema oni čitaju i kao da razgovaraju sa mnom a kada se vratim

onda mi vrate papir i reknu dokle su pročitali i točno odatle krenem da pričam.

Unuk je mirno sjeo za stol, nakon trenutka uzbuđenja da mora doći uživo na razgovor, pljunuo je u dlanove i čvrsto raširio magazin na trećoj stranici. Baka je laganim tempom hrkala. Sunce je pržilo krov štale, a on je krenuo u direktan okršaj s upitnikom CyberVime Technologies.

Pitanje broj 3 u magazinu:

„Tražimo stručnjaka za Deep Learning i neuronske mreže. Imate li iskustva s dubokim strukturama i prepoznavanjem skrivenih obrazaca u mraku?”

Unuk se nasmiješi i u sebi pomisli: „Duboke strukture? Pa ima li išta dublje od našeg bunara iza kuće kad u jesen presuši, pa se moram spuštati užetom na dno, u čisti mrak, da očistim mulj i žabe? A prepoznavanje u mraku? Pa ja u tri sata ujutro, bez svijeće, po zvuku disanja znam koja se svinja prejela, a koja se sprema prasiti.

Nastavi čitati dalje oglas, pa dođe do drugog pitanja. Obrve mu se spoje:
„Koliko imate kilograma?”

Zagreba se iza uha, gledajući u sliku onog ogromnog nebodera što para oblake na omotu magazina.

Pa... ne znam. Zadnji put me baka vagala onim starim kantarom za meso na gredi u štali... ali tada je i kantar bio točan, a i baka je bila mlada pa je mogla potegnuti onu kuku. Sad ako me okači na kantar, puknut će i greda i kantar, a baka će dobiti bruh.”

„Napisat ću im da imam odokativno dvije vreće cementa i tri kile žive vage. Ako traže teškog programera, valjda misle na kilažu, a ja sam bogami težak kad sjednem na klupu.”

Unuk istražuje pitanja i ostane mu lijevo oko na pitanju broj 4 u magazinu:

„Kandidat mora imati napredno znanje o Cloud tehnologiji (radu u oblacima) i rješavanju kriznih situacija kada se sustav sruši.”

Mladić pogleda u nebo, gdje su se iznad sedam brda polako skupljali teški, sivi oblaci.

„Rad u oblacima? Naravno da imam”, promrmlja unuk brišući znoj s čela. „Kad god krene ljetno

nevrijeme, ja sam u oblacima s vilama u rukama, bacam sijeno na plast brzinom od petsto megabajta u sekundi prije nego što udari grom. A krizna situacija i rušenje sustava? Pa kad se prošle godine srušio stari drveni krov na štali usred zime, ja i baka smo poduprli grede vlastitim leđima dok nismo spasili krave. To je čisti rad pod pritiskom na golom metalu.”

Pitanje broj 5 u magazinu:

„Da li tečno baratate s Python programskim jezikom i kako rješavate problem 'bugova' (buba) u kodu?”

Tu je unuk morao glasno opsovati. Pogledao je prema kokošinju, pa prema traktoru.

„Python? To je ona zmijurina... Pa prošlog proljeća mi je poskok ušao pod haubu od traktora, u same kablove! Ja sam ga golim rukama izvukao za rep i bacio preko plotu. Ako to nije baratanje pythonom, ja ne znam što jest. A bube u kodu? Pa kad u julu krompirova zlatica napadne polje, baka i ja uzmemo kante i ručno čistimo 'bugove' od jutra do mraka. Uništavamo ih u samom korijenu, bez milosti za sustav.”

Ponos mu je rastao sa svakim pročitanim redom. Što su oni više komplicirali s tim stranim riječima, on je bio sve sigurniji da je upravo on taj „teški mozak” kojeg gospoda iz megakorporacije čekaju. Imali su oni tehnologiju, ali on je imao životnu školu. Okrenuo je stranicu, spreman za najteži dio upitnika – onaj koji govori o samom vrhu programa i umjetnoj inteligenciji.

Pitanje broj 6 u magazinu:

„Kandidat mora posjedovati dokazano iskustvo u optimizaciji procesa ekstrakcije resursa kroz naprednu tehnologiju mužnje. Tražimo brzinu, preciznost i maksimalan prinos po sekundi.”

Unuk se glasno nasmijao, lupivši se rukom po koljenu tako jako da je pijetao na panju trgnuo glavom.

„Optimizacija ek-strak-cije... ma vidi ti njih kako su pametni”, promrmlja unuk s podsmijehom. „Pa gospodo moja iz tog vašeg staklenog CyberVimea, vi slobodno stavljajte kravama te vaše naočale i trošite struju na temperaturi apsolutne nule, ali nitko na svijetu nije brži od mene! Kad ja sjednem na onu malu drvenu stolicu u štali, pa kad mi prsti krenu raditi... pa ja pomuzem kravu, sve četiri vime

odjednom, dok ti rekneš keks! Dok vaš kompjuter skenira kravu, u mojoj je kanti već litra i pol čistog, pjenastog mlijeka. Moje su ruke najbrža tehnologija koja postoji.”

Pogledao je u svoje dlanove – žuljevite, jake, stvorene za rad. U sebi je bio potpuno siguran: Ako ova firma traži nekoga tko će voditi glavnu riječ u vezi mlijeka i programa, ja sam jedini kandidat za njih. Moje vještine su prva klasa.

Pitanje broj 7 u magazinu:

„Ukoliko dođe do sistemskog kolapsa na radnom mjestu, posjedujete li važeći certifikat ili školu za pružanje Prve Pomoći i ublažavanje teških padova?”

Unuk pročitao pitanje pa se ponosno nasmiješi na glas, gledajući prema krovu kuće:

„Kako da nemam! Pa ja imam praktičnu školu prve pomoći kakvu ti njihovi profesori u gradu ne mogu ni zamisliti. Kad je baka prije par godina imala onu fazu pa je mjesečarila usred noći... Izlazim ja u dvorište u tri ujutro, a ona hoda po sljemenu krova u spavaćici, priča s mjesecom i traži gdje su kokoši snijele jaja! Što sam uradio? Nisam zvao hitnu da pali sirene i plaši mi stoku. Upalio sam traktor,

dovukao dvadeset bala sijena i poredano ih sve u krug oko kuće. Mislim se u sebi – bako, ako već moraš pasti, past ćeš na mekano, pa ćemo poslije lako pružati pomoć. Srećom, baka je sišla niz ljestve sama, ali bale su bile spremne. To je čista preventiva i ublažavanje sistemskog pada!”

Unuk je pobjedonosno pljunuo na olovku, spreman za idući korak.

Kada je slučajno ugledao slova zlatne boje i piše Agile u sebi misli ovo znam kao crno pod noktom. Tražimo osobu koja ima iskustva s Agile (agilnim) metodologijama, svakodnevnim Scrum sastancima (stajanjima) i brzim prilagodbama u dinamičnom timu gdje se zadaci stalno mijenjaju.”

Mladić je na sekundu zastao, a onda mu se lice ponovno razvuklo u širok osmijeh:

„Agilno? Pa kod nas na imanju nema ništa nego agilno! Kod mene i bake nema sjedenja i filozofiranja. Svako jutro imamo naš 'Scrum sastanak' – stojimo na pragu kuće u pet ujutro, pijemo crnu kavu s nogu jer nemamo vremena sjesti, i u dvije minute podijelimo zadatke za cijeli dan.

A dinamičan tim i brze promjene? Pa kad baka vikne: 'Bježi, pukla ograda, pobjegli bikovi u

susjedov kupus!', u sekundi se mijenja cijeli plan i program rada! Ostavlja traktor, skači preko plotu, radi sprint kroz blato i mijenjaj taktiku u hodu. Mi smo agilniji od cijele te njihove korporacije zajedno!"

Šefe ako... Ovo je unuk pročitao u naletu listanja magazina da se spominje temperatura ako disk pregrije i pojavi se na monitoru crni kran - što učiniti da se ohladi?

Unuk nastavlja da piše odgovore spremne za sastanak. Šefe mene ne moraš pitati za temperaturu ja jako dobro znam što znači sjediti u hladu a trava zelene boje naglo postane žute boje. Ovo je vaše trik pitanje riječ: Monitor je garant neki zabačeni otok a zašto je kran crne boje, iskreno ne znam, vjerojatno takav radi samo noću. U vezi hlađenja - teško će vama biti mene praviti budalom, šefe - kada sam bio u jednoj Kafani davno na hlađenju iz malih čašica iz plitkog jarka su četiri komšije jače građe došli da me izvuku vani.

Koju memoriju koristite?

Ovdje odmah pišem da baka pamti sve ona govori kada se baca gnojivo ili ide po kukuruz i tako te stvari, da ju u bilo koje doba noći probudiš i pitaš

kada je bio četvrtak prošlog tjedna ona će da odgovori kao iz topa. Šefe ako imate baku da se moja i tvoja družu u firmi dok mi radimo mislim da bi im bilo lijepo a i nama, one pamte sve.

Hitno moram vani znao sam, baka pušta užasne plinove kada noću jede mladi luk i suho meso. Unuk izlazi na svjež zrak ali je zaboravio ostaviti otvorena vrata i prozor. Unuk gleda u drva jasen u sebi misli drvo je drvo i ovo drvo može da grije kuću, nema potrebe da budem u nekoj Brigi.

Sine, baka glasno viče - sine jesi još ovdje ili si već otišao. Unuk odgovara - ovdje sam - iz štale u kojoj je obavio malu nuždu dok je promatrao svinje i nerasta.

Dođi sine opet glasno baka viče. Unuk dolazi - što je bilo bako?

Glava kao da nije moja. Odmori još malo bako.

Unuk ulazi u kuću i odmah gleda dokle je stigao u magazinu.

Vaše Ime i Prezime.

Kada je unuk pročitao što traže na glas baki kaže - bako čuješ li ti ovo - čujem sine - upisat ću - šefe moj ja strancima ne dajem ime i prezime na lijepe oči.

Adresa.

I ovdje ću upisati - prvo šefe da ja vidim gdje ti živiš onda možda ti i reknem svoju adresu - svijet je pun lopova i teško vjerujem ljudima koje ne poznajem.

Bravo sine - reče baka.

Broj Telefona. Ovdje mogu biti iskren - mi nemamo Tele imamo samo kravu.

Koju karticu koristite?

Žute boje veterinar stavlja kada pelcuje prasad onda im to bude na uhu.

Kojom brzinom tipkate?

Iskreno nisam brojao - ulazim u traktor polako, sjednem i pritišćem ili tipkam gumb on upali i ubacim prvo u prvu brzinu i onda vozim.

Sine možda da poneseš onu diplomicu za pecanje ribe do 200 grama i ako znaš gdje si ostavio diplomu za pobjedu na šprintu na 100 metara tu si pobijedio od sva tri koja su trčala bio si najbrži - reče mu ukratko baka.

Bako znam gdje je to ponijet ću - odgovorio je unuk i nastavio čitati pitanja iz magazina.

Nije sretno ni krenuo a baka mu opet reče - sine moj dok nisi otišao dali možeš s tavana štale izbaciti dolje bale sijena neka ih bude barem za godinu dana i ako mogneš ručnom kosom kositi pola duluma djeteline - ja neću to moći.

Bako završit ću sve jedino moraš znati - svako jutro u pola pet moraš biti budna i ako je vruće vodu kravi dadni.

Prvo ćeš lopatom čistit izmet kod krmače ali prvo dadni da jede dok ona jede ti u miru čistiš i pazi ako te krmača od 300 kila prignječi uz zid uzalud ćeš vrištati i plašit životinje nitko te neće čuti. Zato imaj iglu kod sebe i dobro ju bocni ona će se skloniti.

Onda, ideš čistit isti postupak i kod prašćića.

Onda sijeno kravi baci. Kada od svinja čistiš lopatom prvo sve prebaci u hodnik onda izađeš u hodnik otvoriš vrata i sve te izbaciš vani, uzmeš vodu sapereš hodnik i tu si gotova.

Sada ideš u kokošinjac baci im kukuruz koke će ključati a ti u miru pokupiš jaja i ako pijetao bude napadao moraš mu pjevati onda se umiru on je zimi puno bolji a ljeti nešto kao ošamućen.

Kada sve to završiš. Na pumpi sebi napuni svježe vode, hladne. Onda prošeći kroz vrt i provjeri da li ima paradajza zrelog odmah ga uberi kao i papriku ili krastavce to odmah unosiš u kuću.

Vraćaš se na tri duluma i brojiš bundeve mora ih biti točno 1001. To nije teško, ideš i brojiš ako je broj manji onda znači da je netko krao.

Vraćaš se do drva 20 metara ja sam ih poredao

imaš 14 redova punih i peti red cjepanica ima 19 cjepanica.

Ulaziš u šupu. Jedno bicikle ispravno i 5 čekaju popravak, pored vrata imamo dvije lopate jedna veća a druga dva prsta ima kraće držalo.

U drugoj ostavi imamo panj na kojem moraš otkovati motiku prije kopanje kukuruza.

Kada sve to završiš ulaziš u kuću popiješ vodu i izlaziš uzimaš bicikle i voziš do šume nekih pola sata iza onog brda, brojiš debla ako neko nedostaje onda su došli da krađu. Kada završiš šumu na biciklu odmah voziš i motiku, odlaziš do polja kopaš barem dva reda krumpira prije velikog sunca to je sada pola jedan, vraćaš se kući.

Bako slušaš li ti mene?

Slušam sine.

Kada dođeš kući odmoriš do iza podne onda ideš ponovno čistit kod životinja i novu vodu im moraš dati.

Mene neće biti tako kada trebate traktor zbog sijena. Tada ćeš ići kod jednog susjeda zamoli ga da vozi traktor ništa strašno. Kod drugog susjeda ideš molit da dođe staroj baki malo pomoći nema to puno oko 2000 bala sijena bude na polju i onda neka ih lijepo slože na tavanu štale, sve mora da stane. A kod trećeg susjeda moli za vile kojim će

onaj susjed kupit Bale i dizat ih na prikolicu ako ih polomi neka ne budu naše, te naše sakriješ i čuvaš. Kada posao završe pitaš ih koliko si dužna ili žele kada bude zimi salate i kiselog kupusa da im doneseš malo da jedu.

Bako jesi sve upamtila.

Jesam sine - odgovori mu baka dok je završavala zimske čarape od vune koje plete iglama da ih unuk ponese kao i nove kaljače.

Sine moj - mi ne znamo kako je tamo - uvijek imaj u džepu malo suhe kobase i kruha, ako te uhvati glad ti imaš bilo što pri ruci da prevariš glad. Ako je tamo puno vruće ne idi radit dok trepneš sunčanica te udari ako kiša pljušti i grmi ostani kući ne idi na posao treba mokat radit a onda te Reum uhvati i

ako bude što jako teško neka drugi dižu nisi ti svoja leđa pronašao na putu. Nije to jedina firma na svijetu imaš ti što radit i ovdje. Nema da spuštaš glavu u pod pred nekim, drži ju visoko paraj oblake nosom, gdje su oni svi bili kada si krmaču oprasio cijelu noć i da ti netko drži seoska predavanja kako se što radi - to sebi ne dozvoljavaj. Kada posao završi odmah traži svoju dnevnicu da ti plate a ne da čekaš i šef pobjegne - lijepo mu reci - šefe treba se hraniti meni hrana ne pada s neba.

Baka je željela još toga reći ali ona je stala, čvrsta kao beton, ne trepće samo stoji u mjestu. Unuk malo otvorenih usana i uplašениh zategnuti očiju, da rekne...

Baka daje znak lijevom rukom ali unuk ne razumije što traži. Tada mu baka reče - tiho sine i očima mu daje znak da pogleda prema prozoru.

Na prozoru kroz gustu zavjesu jedva se vidio odraz nečije glave kao da je lopov. Baka zna tko ne ulazi kroz vrata neće ni ući zato što ne traži dobro nego zlo.

Baka je uradila polako korak unatrag prema svojem suđu i uzima tešku metalnu tavu. Unuk nije imao vremena da rekne bako stani.

Približavala se prozoru i punim zamahom udarila u to nešto što je bilo kod zavjese, čuo se toliko jak udarac koji je odzvonio kao echa kroz brda toga trena je nerast umislio da je krava.

Poslije udarca su unuk i baka žurno izašli vani i do mjesta prozora obišli iza kuće. Ni riječ nisu progovorili nekoliko trenutaka a onda su usporeno pogledali jedno drugo.

Unuk je bio brži od bake i odmah prestrašeno progovorio onim zimskim glasom - bako ubila si Ružu.

Unuk drži Ružinu ruku, prsti mu drhte, a ruka hladna kao led.

– Bako, gotova je. Nema pulsa, oči joj pobjegle gore pod kapke. Treba joj posljednje pomazanje, grijeh će nas ugušiti, gotovi smo!

– Kakvo pomazanje, sinko – viče baka, ali se i njoj glas malo zatresao.

Baka je i dalje čvrsto stiskala metalnu dršku tave, a na njezinu licu nije bilo ni trunke kajanja. Pogledala je dolje, u tijelo koje je ležalo u prašini pokraj zida kuće, među polomljenim stabljikama bakina omiljena pelina.

– Nisam je ubila, sinko, samo sam joj resetirala postavke – reče baka mirno, kao da govori o

pokvarenu tranzistoru, a ne o prvoj susjedi s kojom je jutros pila kavu. – Što ima izvirivati kroz prozor kao kakva prikaza? Lijepo sam joj rekla da po milost dolazi kroz vrata.

– Vuci je brzo iza šupe pod ono sijeno dok netko nije naišao, sakrij je da je ni sunce ne vidi!

Dok unuk vuče Ružu kroz travu kao vreću mekinja, s puta se čuje težak korak. To je susjed, ide ravno prema Ružinoj kući koja je odmah preko ograde.

– Ružo! Ružo, jesi li unutra, daj mi onu kantu za kukuruz! – viče susjed s kapije.

Baka ne gubi ni sekunde. Baca tavu u travu,

preskače tarabu brzinom koke kad bježi od jastreba, utrčava u Ružino mračno predsoblje i iz petnih žila povika kroz prozor, glumeći Ružin piskutavi glas:

– Ne ulazi, susjede, ne ulazi, gola sam! Upravo se perem u koritu, bježi tamo, sram te bilo, skini pogled s vrata!

Susjed stao kao ukopan. Pocrvenio u mraku, okrenuo se na petama i pobjegao niz put brže nego što je došao, psujući u sebi i kantu i kukuruz.

U tom istom trenu, iza šupe, Ruža odjednom sjeda u sijenu. Niti je mrtva, niti joj treba pomazanje.

Otvara oči, kvrga na čelu joj sjaji kao treći dulum

bundeve, ali pogled joj je oštar kao kosa djetelinska. Ona je zapravo sve čula – i za CyberVime, i za VR naočale za krave, i za unukov odlazak preko brda. No, shvativši da su je zamalo pokopali, brzo namješta facu i glumi potpunu nevinost.

Unuk skače unatrag tri metra, misleći da je oživio duh.

– Ružo! Pa ti si živa! Što si radila na našem prozoru u ovo doba, ženo božja?!

Ruža se polako diže, otresa sijeno sa suknje, gleda u nebo i prekrsti ruke na prsima s najslađim mogućim osmijehom:

– Jao, sinko moj... proganjala sam plavog leptira. Letio je oko vašeg prozora, a ja mislim u sebi – vidi ti kako samo lijepe boje ima, moram ga uhvatiti da ga baki pokažem! I kako sam krenula rukom, mrak me proguta, kao da me grom iz vedra neba sastavio s crnom zemljom...

Sve troje sjede za drvenim stolom u kuhinji. Miris pečenog kruha miješa se s mirisom rakije kojom je unuk morao natopiti Ružinu kvrgu na čelu. Ruža sjedi mirno, glatko popravlja maramu, a oči joj sjaje

opasnije od bilo kojeg ekrana iz CyberVime magazina.

– Dakle, bako... – započne unuk tiho, lomeći prste.

– Prije nego što se sve ovo... s leptirom dogodilo, htio sam ti reći. Trebat će mi milost iz kace. Točno deset jaja i kila onog najboljeg, tvrdog sira.

Baka ga pogleda ispod oka, još uvijek držeći jednu ruku blizu sudopera gdje leži tava.

– Što će tebi sir i jaja za gospodu u odijelima preko pedeset tisuća kilometara? Tamo se jede tehnologija, sinko, ne vozi se sir u torbi.

– Ne treba to njima, bako. To je za komandanta padobranaca u onoj vojnoj bazi iza brda. Planirao sam otići do njega, dati mu milost, pa da me ubaci u onaj vojni avion što leti visoko. Da me baci

padobranom točno iznad firme. Tako kratim put, letim ravno u prvu brzinu.

U tom trenu Ruža se nasloni na stol, a osmijeh joj postane tanak kao nit.

– Avionom, kažeš? Padobranom na golu inteligenciju? – reče Ruža, a glas joj više nije piskutav, nego oštar, pametan. – Dosta je bilo priče o plavim leptirima, moji dragi susjedi. Sve sam čula kroz prozor prije nego što me onaj „grom“ s okusom metala sastavio sa zemljom.

Čula sam za CyberVime, čula sam upute za 1001 bundevu i za bockanje krmače iglom.

Unuk proguta slinu, a baka se ne pomiče, čvrsta kao beton.

– Ali sinko... – Ruža se okrene prema unuku, oči joj se suze, a u pozadini uma kao da prepisuje neki tajni kod. – Ti ideš tamo daleko. A tko ti jamči da ta gospoda ne traže upravo nekoga tko zna s tehnikom? Što ako tamo u tom CyberVimeu traže nekoga tko zapravo... već ima iskustva s naočalama? Kolika je tamo plaća? Jel se dobiva u markama ili preko onog E-Maja? I najvažnije, tko će voditi računa o tvojoj baki ako ti tamo ostaneš zauvijek?

Baka je prekine, glasom koji siječe zrak:

– Ja sam samu sebe vodila sedamdeset godina,

Ružo, vodit ću i privredu s bundevama. Nego, što ti previše zapitkuješ o toj firmi? Da ne bi i ti u avion preko brda?

Ruža brzo spusti pogled, na licu joj bljesne ono sumnjivo lice, isti onaj izraz koji ima krmača kad planira provaliti ogradu.

Očito je da u glavi već vrti plan kako se i sama dokopati tog sjajnog magazina i posla. No, brzo promijeni ploču, pogleda baku i omekša glas:
– Ma ne bih ja, bako... Nego se brinem. Pa ti znaš koliko si ti meni puta bila od koristi u životu. Kad mi je krava oboljela, ti si donijela trave. Kad mi je krov prokišnjavao, tvoj unuk je penjao grede. Pa nismo mi stranci, mi smo rod rođeni u ovom mraku iza brda. Zato te i pitam... sinko, jesi li siguran da taj komandant prima samo deset jaja? Što ako traži i moju kokoš?

Nakon neprospavane noći, u kojoj su se mirisi rakije, mladog luka i Ružinih skrivenih namjera miješali pod krovom stare kuće, svanulo je maglovito seosko jutro. Bilo je točno četiri i trideset. Unuk je stajao ispred šupe, držeći u rukama staru ručnu pumpu. Bicikl koji je ležao u prašini nije vidio ceste godinama. Gume su bile toliko suhe i spljoštene da su izgledale kao opanci.

Unuk je pljunuo u dlanove, nataknuo crijevo na ventil i počeo divljački pumpati. Sa svakim potiskom pumpe, stari se lanac tresao, a guma se polako punila seoskim zrakom, prijeteci da će eksplodirati svakog trena. Kad je završio s prednjom,

prebrisao je znoj i ponovio postupak na stražnjoj. Bicikl je bio spreman za let prema vojnoj bazi. U torbi na guvernalu, pažljivo zamotani u krpe, ležali su bjelina sira i deset jaja – unukova valuta za svemirski program iza brda.

Na izlazu iz dvorišta stajale su baka i Ruža. Baka je i dalje u rukama držala pletivo, a Ruža je imala onu istu kvrgu na čelu, ali i onaj čudni, sumnjivi sjaj u očima koji je govorio da ova priča s njom tek počinje.

– Sretno, sinko! – povika baka, dižući ruku u znak pozdrava. – Drži glavu visoko, ne daj da ti šefovi kroje kapu, i reci tom komandantu da dobro pazi kako vozi taj avion! Nije to traktor da se gasi u jarku!

– Sretno, mladiću naš inteligentni! – dodala je Ruža s tankim osmijehom, mašući maramom. – I pitaj usput tog kapetana leti li taj avion preko onog E-Maja, čisto da znamo za zimu!

Unuk im je samo kimnuo glavom. Nije imao glasa od uzbuđenja i straha.

Sjeo je na drveni sic, gurnuo pedale i bicikl je bolno zacvilio pod njegovom težinom.

Životinje u dvorištu su šutjele. Krmača od tristo kila nije ni pogledala kroz ogradu, krava je žvakala

staro sijeno okrenuta leđima, a svinje su mirno ležale u izmetu koji je baka tek trebala čistiti po vojnim uputama. Nitko od njih nije mario što unuk odlazi preko 50.000 kilometara daleko u digitalni bezdan.

Jedini koji se pomaknuo bio je pijetao.

Došetao je do same ograde, uspravio se na starom panju, raširio svoja šarena krila i pogledao ravno u unuka. Taj pogled više nije bio ošamućen od ljetnih vrućina. Pijetao je rastegao vrat i pustio tako moćan, čist i glasan kukurijek da je odjeknuo kroz maglu sve do one tajne vojne baze iza sedam brda. Bio je to jedini pravi, vojnički pozdrav koji je unuk dobio na odlasku. Pozdrav od jedinog stvorenja koje je osjećalo da se tradicija sela upravo otiskuje u slobodan pad prema vječnosti.

Unuk je jače stisnuo guvernal, ubrzao niz prašnjavi put, a iza njega je ostao samo oblak seoske prašine i odjek pijetlova glasa.

Unuk je čekao pred vojarnom da komandant završi govor pred vojnicima koji stoje kao debla jasena u šumi. Kada je govor završio taman da unuk priđe komandantu, upalio se alarm svi su trčali na sve strane, unuk je stajao u mjestu što bude da bude nije želio da polupa jaja, tada je ugledao.

Ruža je vozila traktor i probila sve tri bodljikave žice a baka je sjedila na blatobranu točka držeći metalnu tavu. Ruža je bila vojno obučena ispod oka je imala crnu crtdu od uglja.

Kada je traktor stao Ruža iskače na svoje čizme i dolazi pred komandanta kojem nije rekla ni dobar dan nego mu odmah zalijepila šamar.

Nakon šamara koji je odjeknuo vojarnom poput eksplozije ručne bombe, među vojnicima je nastao muk. Nekoliko desetaka pušaka bilo je upereno ravno u Ružu. Čekao se samo jedan trzaj prsta na okidaču.

Komandant je polako disao, držeći se rukom za crveni obraz. Pogledao je u ratne boje od ugljena na Ružinu licu, pa u baki s tavom na traktoru, a onda je polako podigao ruku i dao jasan, oštar znak svojim ljudima:

– Spuštaj oružje! Nitko da nije pisnuo! Nitko ne puca!

Vojnici su zbunjeno spustili cijevi, gledajući u svog nepobjedivog vođu koji je odjednom izgledao tri broja manji u svojoj uniformi. Komandant je progutao slinu, popravio nakrivljene brkove,

pogledao u Ružu i drhtavim, jedva čujnim glasom izgovorio samo jednu riječ:

– Mama... što ti radiš ovdje?

Unuk zamalo da nije polupao ona jaja od šoka.

Ruža je komandantova majka?! Ona ista Ruža koja je prije pola sata lovila plavog leptira pod njihovim prozorom?!

Ruža se nije ni pomaknula, nego ga je još jače stegnula za kragu, unoseći mu se u lice:

– Nikada ti, sine moj, ne bi bio ovdje i nosio to ordenje da nisi moje krvi! Ja sam te na ovim seoskim rukama othranila i podigla, dok si u pelenama bio manji od one ribe od dvjesto grama! I ne pada mi na pamet da uzimaš milost, sir i jaja od ove poštene obitelji! Nego ćeš odmah sada, pred svima nama, dati zapovijed da ovoga momka tvoj vojni avion odveze točno tamo gdje treba, preko pedeset tisuća kilometara u CyberVime Technologies!

Komandant otvori usta da nešto rekne, ali Ruža mu prisloni prst na usne i nastavi još opasnije, dok joj je ugljen ispod očiju davao izgled pravog generala iz sjene:

– I da budeš potpuno siguran da je sve u redu, ti i tvoji vojnici letite s njim!

Vi ćete mu biti pratnja na tom razgovoru za posao. Čuvat ćete ga napunjenim oružjem dok on tom šefu bude objašnjavao brzine u traktoru i predavao onaj papir za toalet! Ako odbiješ ovu moju „molbu“... čuj me dobro, sine... tvoja noga više neće kročiti u moju kuću, niti ćeš ikada više u ovom životu od mene dobiti toplu kajganu!

Prijetnja kajganom bila je teža od bilo kakva vojnog suda. Komandant je problijedio, pogledao prema baki koja je s traktora samo hladnokrvno potvrdno kimnula glavom držeći tavu, a onda se okrenuo prema svojim vojnicima i iz petnih žila urlao:

– Svi u avion! Ponavljam, svi u avion! Formacija za pratnju inteligentnog umjetnika! Repetiraj puške, palite motore, letimo za CyberVime!

Unuk je polako krenuo prema pisti, čvrsto držeći svoju torbu s čitavim jajima. Pogledao je unazad prema traktoru, gdje su baka i Ruža već polako okretale volan prema selu, spremne da se vrate na svojih tri duluma i prebroje onih točno 1001 bundevu. Znao je da tamo daleko, pred cijelom

vojskom i gospodom u ispeglanim odijelima, njegova glava neće ići u pod. Držat će je visoko, parati oblake nosom, jer iza njega je stajala

najmoćnija sila na svijetu – seoska inteligencija i majčina riječ koja reže dublje od svakog kvantnog računala.

Unuk se polako sjetio trenutka kada je, u jurećem vojnom avionu, uspio u općoj galami upitati Ružu: „Ti imaš sina, Ružo?!“ Ona mu je samo kroz onaj ugljen ispod očiju namignula i odgovorila: „Sinko, zar si ti mislio da samo ti znaš čuvati tajne u ovom selu?“

Sada je sve to bila prošlost. Večer je odavno prošla, a kazaljke su pokazivale oko pola četiri iza ponoći. Nad brdima je vladala teška, mračna tišina, sve dok se iz dvorišta ponovno nije oglasio onaj isti, ponosni pijetao. Njegov kukurijek bio je toliko snažan da je probudio i sove u gustoj šumi, na brdu udaljenom preko dvadeset kilometara.

U kući se upalilo slabašno svjetlo. Stara drvena vrata zaškripala su i baka je provirila van, stišćući pregaču u mraku:

– Tko je tu?

Iz sjene dvorišta, pokraj pumpe za vodu, polako je zakoračio izmoreni lik s torbom u ruci.

– Bako, ja sam – progovorio je unuk tihim glasom. Baka je raširila oči, gledajući ga u nevjerici kroz mračni hodnik:

– Sine... pa tako brzo si stigao do penzije? Zar je već sve gotovo?

– Nisam, bako... – uzdahnu unuk, spuštajući torbu na zemlju. – Uzeli su mlađeg.

Baki se glas u sekundi pretvori u ledenu oštrinu, a u očima joj bljesnu onaj obrambeni seoski prkos:

– Kako mlađeg?! Koliko mlađeg, sinko?

– Četiri dana je mlađi od mene.

Baka ne gubi ni sekunde, odmah se okreće prema kuhinjskom zidu i zapovijeda vojničkim tonom:

– Donesi mi, sine, onu sjekiru malu! Onu kojom se služiš za piliće iza šupe! Idemo odmah natrag u tu kasarnu, pa ćemo vidjeti tko to dijeli poslove za četiri dana razlike!

– Bako, stani, šalim se! – brzo povika unuk i podignu ruke u zrak da je smiri. – Nisam zbog toga propao. Stigao sam ja s Ružinim sinom i onom vojskom točno pred firmu. Ali na onim staklenim vratima od CyberVime Technologies blješti ogroman natpis na kojem piše: Žao nam je, na godišnjem odmoru smo.

Unuk je protrljao umorne oči, pogledao prema traktoru, pa prema kokošinju i s olakšanjem uzdahnuo:

– E pa, bako moja... ja ti tamo neću godinu dana sjediti na betonu i čekati da oni završe svoj odmor. Vratio sam se kući.

Baka ga je trenutak gledala, polako spustila ruku s dovratka, a onda joj se lice razvuklo u najtopliji osmijeh.

– I neka si se vratio, sinko moj. Tamo se ionako samo sjedi i gubi duša. Ulazi unutra, pita od sira je još topla, a sutra u pola pet imamo posla. Onih tisuću i jedna bundeve same se prebrojati neće.

Ušli su u kuću i zatvorili drvena vrata, a vani, u mraku iza sedam brda, ostao je samo miris krušne peći i tihi šapat vjetra u krošnjama jasena.

Svemirski program je završio, ali život na selu je ponovno bio siguran.

Dominic Chant je suvremeni, iznimno produktivni i svestrani hrvatski autor i istraživač, koji se u svom književnom i stvaralačkom radu kreće na jedinstvenoj granici između duboke duhovnosti, filozofije i britke ulične satire.

O Autoru: Dominic Chant

Književni identitet: Samozatajni, ali iznimno oštar kroničar ljudske svakodnevice. Njegov rad obuhvaća širok raspon formi – od dubokih filozofsko-teoloških promišljanja do teških, necenzuriranih komedija situacije.

Stvaralački opus u 2026. godini: Dominic Chant drži nevjerojatan autorski ritam. Njegov ljetni opus obilježen je serijom od pet komedija, među kojima se ističu kultni naslovi poput Crni Humor i Tepsija Vruće Pite 2, a koje na posve nov, neviđen način spajaju surovu stvarnost i mentalitet naših prostora s parodijom modernog doba.

Istraživački rad i druge publikacije: Osim što je prepoznatljiv po satiričnom peru, Chant je registrirani istraživač i autor s doprinosom na platformama poput Wikizvora i ORCID-a, gdje potpisuje i radove u domeni duhovne literature i obrade egzistencijalnih vizija

(poput djela "Snovi i Vizije" te "Isus je otkrio sve tajne u par riječi").

Uloga u knjizi "Prijava za posao"

U svom hitu *Prijava za posao*, Dominic Chant (ovdje u satiričnoj ulozi Statista u vojarni) udružuje snage s umjetnom inteligencijom Gemini (Stari Penzioner) kako bi stvorio vrhunsku parodiju na moderni korporativni svijet.

Kroz lik snalažljivog i samouvjerenog seoskog unuka, Chant u ovoj knjizi izvodi genijalnu dekonstrukciju IT menadžmenta. On korporativne pojmove poput Agile, Scrum, Daily Standup, RAM memorije i Cloud sustava prevodi na univerzalni jezik seoskog imanja – jezik hvatanja pobjeglih bikova iz susjedova kupusa, jutarnje kave s nogu u 5 ujutro i bakine nepogrešive memorije.

Djelo je u potpunosti zaštićeno pod Creative Commons (CC BY-NC-ND 4.0) licencom, čime Chant osigurava da ova originalna ljetna satira ostane autentičan i nedodirljiv spomenik domaćem humoru, prije nego što se autor otisne u nove, još žešće i luđe književne projekte poput nadolazeće ulične i bauštelske komedije.